

Στο vis-à-vis, είχαμε μιλήσει δυο φορές. Ένα καλοκαιρινό βράδυ πριν δέκα χρόνια και άλλο ένα βράδυ πέρσι το καλοκαίρι, όταν ήδη είχε ασθενήσει. Ήταν δυο καλές κουβέντες.

Τελευταία φορά επικοινωνήσαμε τηλεφωνικά στις αρχές του Ιουλίου, είχα μόλις επιστρέψει από τη [Σάμο](#), ήθελα να ανταλλάξουμε απόψεις για το νησί, με το οποίο είχε ισχυρούς δεσμούς.

Δεν καταφέραμε να βρεθούμε μέσα στο Σαβατοκύριακο κι όταν μιλήσαμε την Δευτέρα δεν ήταν στα καλά του.

- Πάρε, όποτε μπορέσεις. ήταν οι τελευταίες μου λέξεις. Δεν τα ξανάπαμε ποτέ.

Δεν μπορώ να ισχυριστώ ότι τον ήξερα καλά, αλλά κάτι τα σοβαρά προσωπικά του προβλήματα, τμήμα των οποίων νομίζω ότι γνώριζα, κάτι η βαριά ασθένειά του και πολύ περισσότερο ο αξιοπρεπής τρόπος που την αντιμετώπιζε, μου είχαν δώσει το δικαίωμα να τον υπολήπτομαι.

Είναι οδυνηρό να παρίστασαι σε εξόδιες ακολουθίες ανθρώπων που εγκατέλειψαν τα εγκόσμια νέοι και ταλαιπωρημένοι.

Σέρνω τούτες τις αράδες, ως ένα ύστατο χαιρετισμό στον Άρη C. I., με τον οποίον, δεν ήμαστε δεν έτυχε να ήμαστε φίλοι, αλλά, θαρρώ, πώς λίγα πράγματα τα βλέπαμε με τον ίδιο τρόπο.

Τον μνημονεύω επίσης, διότι λυπάμαι για όσους δεν είναι ανάμεσά μας πια, και δεν έτυχε να δώσουν, σε κάποιους, να καταλάβουν τι καλοσύνες είχαν. Υποπτεύομαι, με αυτά που καταλαβαίνω, ότι ο Άρης ήταν ανήκε σε αυτούς.